

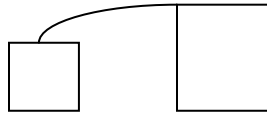
שבת דף צז

שאלה רבה על הזורק

למעלה מי' מחלוקת		למטה מי' אין מחלוקת	למעלה מי' אין מחלוקת		למטה מי' מחלוקת	
חכמים פטור	ר"ע חייב	דברי הכל חייב	דברי הכל פטור	חכמים - פטור	ר' עקיבא - חייב	קלוטה
לא לומדים זורק ממושיט	לומדים זורק ממושיט	קלוטה כהונחה דמי	לא לומדים זורק ממושיט	קלוטה לאו כהונחה דמי	כהונחה דמי	כהונחה דמי

ההוכחה	המחלוקת ב-	רב המנונא
<p style="text-align: center;">ברייתא - מרשות היחיד לרשות היחיד ועובר ברשות הרבים עצמה, רבי עקיבא מחייב, וחכמים פוטרים</p> <p style="text-align: center;">באיזה מקרה מדברת הברייתא?</p> <p style="text-align: center;">למטה מי' טפחים</p> <p style="text-align: center;">במעשה למטה מעשרה הוא דמחייב, ולמטה מעשרה הוא דמחייב למעלה מעשרה לא מחייב? והאמר רבי אלעזר: המוציא משוי למעלה מעשרה - חייב, שכן משא בני קהת! שמע מינה: בקלוטה כמה שהונחה פליגי - שמע מינה</p>	<p style="text-align: center;">למטה מי' ולמטה מי'</p>	<p style="text-align: center;">ר' אלעזר</p>
<p style="text-align: center;">ברשות הרבים עצמה = להודיעך כחן דרבנן שפוטרים אף במקרה הזה</p>	<p style="text-align: center;">למעלה מי' ולמטה מי'</p>	<p style="text-align: center;">רב חלקיה בר טובי</p>
<p style="text-align: center;">בתוך שלשה - דברי הכל חייב, למעלה מעשרה - אינו אלא משום שבות, ואם היו רשויות שלו - מותר. משלשה ועד עשרה - רבי עקיבא מחייב וחכמים פוטרים.</p>	<p style="text-align: center;">מג' עד י' טפחים</p>	<p style="text-align: center;">רב חלקיה בר טובי</p>

אמר ר' אלעזר: **אם היו רשויות שלו - מותר.** קושי על רב מברייתא זו: לימא תהוי תיובתיה דרב; דאיתמר: שני בתים בשני צדי רשות הרבים, רבה בר רב הונא אמר רב: אסור לזרוק מזה לזה, ושמואל אמר: מותר לזרוק מזה לזה! (ברור ששמואל מתיר בגלל ששייך לאותו בנאדם – אחרת איך היה פוטר? ואם כן, איך רב אוסר) **תירוצו:** ולאו מי אוקימנא לההיא כגון דמידלי חד ומתתי חד, דזימנין נפל ואתי לאתויי.

נסיונות להבין המקור לדין לבד

1. לפי שאי אפשר לה לרשות הרבים שתילקט במלקט וברהיטני דחיה
 - אי הכי - שלשה נמי
 - סוכה המשלשל דפנות מלמעלה למטה, אם הן גבוהין מן הארץ שלשה טפחים - פסולה הא פחות משלשה - כשרה
2. משום דהויה לה מחיצה שהגדיים בוקעין בה דחיה: תינח - למטה, למעלה - מאי איכא למימר?
3. הלכתא גמירי לה.

דעותיו של רבי:

(מקרה הפוך ממה שראינו עד עכשיו)

תנו רבנן: **מרשות הרבים לרשות הרבים ורשות היחיד באמצע, רבי מחייב וחכמים פוטרין.**
רב ושמואל דאמרי תרווייהו:

לא חייב רבי אלא ברשות היחיד מקורה,
דאמרינן: ביתא כמאן דמליא דמי.
אבל שאינו מקורה - לא.

עוד הלכה בשם רבי: אמר רב חנא אמר רב יהודה אמר שמואל: מחייב היה רבי שתים, אחת משום הוצאה, ואחת משום הכנסה.

קושי: יתיב רב חנא וקא קשיא ליה: למימרא דמחייב רבי אתולדה במקום אב, והתניא, **רבי אומר:**
דברים הדברים אלה הדברים - אלו שלשים ותשע מלאכות שנאמרו למשה בסיני!

תירוץ: אמר ליה רב יוסף: מר אהא (על מקרה של רה"ר לרה"ר דרך רה"י) מתני לה וקשיא ליה דרבי אדרבי, און אדרבי יהודה מתנינן, ולא קשיא לן. דתניא: **מרשות היחיד לרשות הרבים ועבר ארבע אמות ברשות הרבים, רבי יהודה מחייב וחכמים פוטרין.** אמר רב יהודה אמר שמואל: מחייב היה רבי יהודה שתים, אחת משום הוצאה ואחת משום העברה.

חיזוק 1 לתירוץ: דאי סלקא דעתך חדא הוא דמחייב - מכלל דרבנן פטרי לגמרי? הא אפיק לה מרשות היחיד לרשות הרבים!

דחיית התירוץ: ממאי? דילמא לעולם אימא לך: רבי יהודה חדא הוא דמחייב, ורבנן פטרי לגמרי. והיכי משכחת לה - כגון דאמר עד דנפקא ליה לרשות הרבים תנוח. ובהא קמיפלגי,

דרבי יהודה סבר:
אמרינן קלוטה כמה שהונחה
ואיתעבידא ליה מחשבתו
אבל אתולדה במקום אב לא מחייב רבי יהודה.
ורבנן סברי:
לא אמרינן קלוטה כמה שהונחה
ולא איתעבידא ליה מחשבתו

חיזוק 2 לתירוץ: דתניא: **רבי יהודה מוסיף אף השובט והמדקדק.** אמרו לו: שובט - הרי הוא בכלל מוסף, מדקדק - הרי הוא בכלל אורג. מאי לאו - דעבדינהו לתרווייהו בהדי הדדי, ושמע מינה: מחייב היה רבי יהודה אתולדה במקום אב.

דחיית התירוץ: ממאי? דילמא לעולם דעבדה להא לחודה והא לחודה, ורבי יהודה אתולדה במקום אב לא מחייב. ובהא קמיפלגי

דרבי יהודה סבר: הני אבות נינהו,
דחיית הדחייה: תדע: דקתני רבי יהודה מוסיף. אי אמרת בשלמא אבות, מאי מוסיף - מוסיף אבות. אלא אי אמרת תולדות - מאי מוסיף?

עוד חיזוק שר' יהודה לא מחייב אתולדה במקום אב: איתמר נמי, רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו: לא חייב רבי יהודה אלא אחת.

קושי על התירוץ הראשון (של רב יוסף): אמר ליה רבינא לרב אשי: ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא דמחייב היה רבי יהודה שתים, אי להכא קבעי לה - להכא לא קבעי לה, אי להכא קבעי לה - להכא לא קבעי לה!
תירוץ: אמר ליה: באומר כל מקום שתראה תנוח.